

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.031/2022/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Koppány Tibor ügyvéd (cím18) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek dr. Kozma Gergely kamarai jogtanácsos (Cím5) által képviselt Alperes1 (Cím5) alperes ellen szolgálati jogviszony megszüntetése miatt indított perében – amely perbe dr. Varga Róbert kamarai jogtanácsos (cím19) által képviselt Alperesi beavatkozól (cím19) az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott – a Székesfehérvári Törvényszék 2022. február 25-én kelt 72.M.70.229/2020/82. számú ítéletével szemben a felperes 85. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek és a beavatkozónak külön-külön 78.000 (hetvennyolcezer) – 78.000 (hetvennyolcezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 250.452 (kétszázötvenezer-négyszázötvenkettő) forint másodfokú eljárásban feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tekintette irányadónak az alábbiak szerint.

[2] A felperes 2008. július 1-jétől állt az alperes alkalmazásában hivatásos szolgálati jogviszonyban, 2012. április 1-jétől különlegesszer-kezelő munkakörben, 2015. július 1-jétől „c” tűzoltózáslós (örmeister) rendfokozatban. Miután a felperes bejelentette, hogy a vele szemben 1 rb. súlyos testi sértés büntettének elkövetése miatt folyamatban lévő büntetőeljárásban a vádemelést követően a bíróság tárgyalást tartott, az alperes 2012. július 12-én az alperesi beavatkozónál soron kívüli kifogástalan életvitelellenőrzést kezdeményezett a felperessel szemben. A kezdeményezés alapján az alperesi beavatkozó a 2012. július 20-án kelt határozatával a felperes tekintetében kifogástalan életvitelellenőrzést rendelt el, majd 2012. július 26-án az eljárást felfüggesztette, arra tekintettel, hogy a kifogástalan életvitel megállapítása a Székesfehérvári Városi Bíróságon 7.B.1379/2011. számon folyamatban lévő ügyben való bírósági döntéstől függ. 2013. július 16-án az alperes, miután a felperes

jelentésben tájékoztatta arról, hogy orgazdaság miatti büntetőeljárásban bűnsegédként meggyanúsították, az alperesi beavatkozónál ismételten soron kívüli kifogástalan életvitelellenőrzést kezdeményezett. Az alperesi beavatkozó újabb ellenőrzést nem rendelt el, hanem az alperes eljárást kezdeményező iratát a már felfüggesztett eljáráshoz csatolta.

[3] A Székesfehérvári Járásbíróság a 7.B.1379/2011/59. számú ítéletével a felperest mint elsőrendű vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletében és 1 rendbeli társtettesként elkövetett garázdaság büntetében és ezért a felperest halmazati büntetésül 8 hónap szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, végrehajtását 1 évi próbaidőre felfüggesztette. Az ítélet elleni fellebbezés elbírálása folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2.Bf.236/2014/7. számú, 2015. június 3-án kelt és jogerős ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a felperes tekintetében a büntetést 300 napi tétel pénzbüntetésre változtatta meg azzal, hogy 1 napi tétel összege 1.000 forint.

[4] Az alperesi beavatkozó a [3] bekezdésben ismertetett jogerős ítéletre tekintettel, a másodfokú bíróság értesítését követően 2016. május 26-án elrendelte a felperessel szembeni kifogástalan életvitelellenőrzés folytatását. Ennek során a helységi Nyomozó Ügyészség tájékoztatása alapján megállapította, hogy az orgazdaság büntette miatt tanúl és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a felperes tekintetében az eljárás megszüntetésre került, mert a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése.

[5] A felperes 2011. március 14-én, illetve a 2015. március 5-én írásban a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 65. §-a alapján bejelentette, hogy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonnyal nem rendelkezik, illetve a régi Hszt. 65. § (3) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettség alá eső egyéb jogviszonya sincs.

[6] A felperes 2015. május 5-étől 2015. december 31-éig az cég1 Kft. önálló ügyvezetője volt. Az cég1 Kft. mint megrendelő és a cég2 kft. mint vállalkozó közötti 2015. május 12-én kelt vállalkozási szerződésben az cég1 Kft. műszaki ellenőreként a felperes került feltüntetésre, a végteljesítési igazolást pedig az cég1 Kft. nevében a felperes írta alá. Az cég1 Kft. a számla szerinti ellenértéket csak részben fizette meg, amely miatt a cég2 kft. a céggel szemben végrehajtási eljárást kezdeményezett. Az cég1 Kft. képviselőjeként eljárva a felperes lehetőséget biztosított tűzoltó munkatársainak, hogy szabadidejükben a kft. részére ellenérték fejében munkát végezzenek. A kft. részéről a felperes végezte a munka irányítását, szervezését, illetve ő fizette ki munkatársainak a munkavégzésért járó díjazást is.

[7] A felperes 2008. március 20. óta 25%-os üzletrésztulajdonnal rendelkezett a 2021. július 10-én felszámolás folytán megszűnt cég3 Kft.-ben. A cég 2008-ban 60 millió forint értékű projekthitelt vett fel pénzügyintézetől, amely tekintetben a felperes készfizető kezességet vállalt. Miután a cég3 Kft. a törlesztőrészeket nem fizette, a hitelező bank a hitelszerződést felmondta és felszólította a készfizető kezeseit – köztük a felperest is – a hiteltartozás megfizetésére, amelynek azonban a kezesek nem tettek eleget.

[8] A felperes 2016. május 31-én szolgálatteljesítés közben szállító gépjárművel irányító személyzet nélkül tolatott és ezen cselekedetével megsértette alperesi gépjárműszabályzat

2.11. rendelkezését és megvalósította a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 102. § (1) b) pontja szerinti utasítás, parancs hanyag teljesítése fegyelemsértést, amely miatt az alperes feddéssel sújtotta.

[9] Az alperesi beavatkozó 2016. július 18-án 30310-6342/32/2013.ált. számon határozatot hozott, amely szerint a felperes kifogásolható életvitele a Hszt. 42. § (4) c) pontjára figyelemmel megállapítható.

[10] A beavatkozó a határozat indokolása szerint figyelembe vette, hogy a Székesfehérvári Törvényszék 1 rendbeli társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette és 1 rendbeli. társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt a felperest 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte, amely ellen a felperes – elismerve büntetőjogi felelősségét – további jogorvoslattal nem élt. Értékelte továbbá, hogy a helységi Nyomozó Ügyészség a felperest különösen nagyértékre elkövetett orgazdaság büntette miatt mint bűnsegédet gyanúsítottként hallgatta ki, amely gyanúsítással szemben a felperes panasszal nem élt. Rögzítette továbbá, hogy a büntetőeljárás a felperes tekintetében megszüntetésre került arra való hivatkozással, hogy nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése és az az eljárás folytatásától sem várható, azonban a felperes barátjával, tanúl-el szemben az ügyészség vádat emelt különösen nagyértékre, jövedéki adózás alól elvont termékekre elkövetett orgazdaság büntette miatt. A nyomozást megszüntető határozatban foglaltak szerint a felperes részt vett a tanúl raktárában elhelyezett illegális cigaretta elrejtésében, csomagolásában, előkészítve annak szállítását, továbbá tanúl kérésére – mint annak régi barátja – segített lepakolni a cigarettát a teherautóról, továbbá tolmácsként bekapcsolódott a megbeszélésekbe is. A felperes és tanúl között baráti és üzleti kapcsolat áll fenn, 2013. évben tanúl a felperest kamionvezetőként alkalmazta, azonban ezt a felperes az alperes felé mint munkavégzéssel járó egyéb jogviszonyt nem jelentette be, illetve a munkavégzéshez munkáltatói engedéllyel nem rendelkezett. Megállapítható továbbá, hogy tanúl ot közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette, valamint személyi szabadság megsértésének büntette miatt gyanúsítottként hallgatták ki, a büntetőeljárásokat pedig elévülés, illetve bizonyítottság hiányában szüntették meg.

[11] Az alperesi beavatkozó határozata szerint a felperes munkavégzése során több esetben fegyelmezetlen magatartást tanúsított, amely miatt többször figyelmeztették. Ezen túlmenően a felperes kollégájával rendszeresen dolgozik a felperes édesanyjának cégében, az cég1 Kft.-ben, azonban a felperes a munkavégzésre irányuló munkaviszonyt nem jelentette be az alperesnek.

[12] Az alperesi beavatkozó megállapította a határozatában, hogy az cég1 Kft. ügyeivel – cégképviseléssel, munkavégzéssel - a felperes foglalkozik, annak ellenére, hogy a cégnyilvántartás alapján a cégben tagsággal, egyéb jogosultsággal nem rendelkezik, annak képviseletét nem láthatja el. Az alperesi beavatkozó figyelembe vette továbbá, hogy az cég1 Kft.-vel szemben a cég2 kft. felé fennálló tartozása miatt végrehajtási eljárást indult.

[13] Az alperesi beavatkozó határozata rögzíti, hogy a felperes 25%-ban tulajdonosa a felszámolás alatt álló cég3 Kft.-nek. A cég által felvett és nem fizetett 60 millió forint értékű hitel kezese a felperes. Ezen túlmenően az alperesi beavatkozó figyelembe vette azt is, hogy a

felperes a gazdasági társaságban fennálló személyes közreműködési kötelezettséggel járó tagsági jogviszonyát az alperes felé nem jelentette be, és ezáltal megsértette a Hszt. 109. § (3) b) pontjába foglalt kötelezettségét.

[14] Az alperes a 2016. július 27-ei meghallgatáson közölte a felperessel az alperesi beavatkozó által végzett ellenőrzés eredményét, illetve az alperesi beavatkozó határozatának indokolásában foglalt körülményekre nézve a felperest meghallgatta. A meghallgatást követően az alperes az 515-972/2016. számú parancsával a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát felmentéssel megszüntette a Hszt. 80. § (2) d) pontja és 86. § (2) b) pontja alapján. Az indokolásban foglaltak szerint az alperesi beavatkozó kifogástalan életvitellel ellenőrzés befejezéséről szóló 30310/6342-32/2013. ált. számú, 2016. július 18-án kelt határozata, valamint a felperes Hszt. 43. § (3) bekezdésében foglaltak szerinti meghallgatása és a rendvédelmi szerv szolgálati érdekei figyelembevételével a Hszt. 43. § (4) bekezdésében foglaltak és 43. § (2) a) pontjában kapott felhatalmazás alapján az a döntés született, hogy a felperes életvitele a Hszt. 42. § (4) c) pontja szerint nem kifogástalan. Ezek alapján a felperes a hivatásos szolgálatra alkalmatlanná vált, nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének.

[15] A hivatásos szolgálati jogviszonyt megszüntető paranccsal szemben a felperes panasszal élt, amelyet a Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatósága Főigazgatója a felperessel 2016. szeptember 29-én közölt 3500-1/554-1/2016. Szem. számú határozatával elutasított.

[16] A felperes 2016. október 21-én keresetlevelet terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a bíróság a szolgálati jogviszonyát megszüntető parancsot helyezze hatályon kívül, illetve őt eredeti munkakörébe helyezze vissza. A per során kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 7.871.635 forint elmaradt munkabér megfizetésére, illetve másodlagosan, amennyiben szolgálati viszonyát a bíróság nem állítja helyre, kötelezze az alperest 3.131.656 forint kártérítés megfizetésére. A per során előterjesztett keresetváltoztatásában 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetését is kérte az alperestől, valamint előterjesztette perköltség iránti igényét az ügyvédi munkadíj tekintetében.

[17] A felperes álláspontja szerint a felmentéséről rendelkező parancs indokolása nem világos, mert abból nem derül ki egyértelműen, hogy mely okok, tények, körülmények alapján minősítette az alperes őt a hivatásos szolgálatra alkalmatlannak. Állította, hogy a 2012. évben elkövetett cselekmény tekintetében 2014-ben született jogerős ítélet, amelynek jogerőre emelkedésével az elítéléshez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól mentesült a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 100. §-a alapján. Hivatkozott arra is, hogy vele szemben a további büntetőeljárást megszüntették. Egyéb munkavégzései, a baráti és a családi segítség révén nyújtott szolgáltatásai pedig nem minősülnek olyan jogviszonynak, amelyet bejelentési kötelezettség terhelt. Hangsúlyozta, hogy a gazdasági társaság tartozásai, követelései nem értékelhetők a terhére, ezért nem felel meg a valóságnak, hogy felhalmozódott adósságai kiszolgáltatottá, zsarolhatóvá, befolyásolhatóvá teszik. Álláspontja szerint jogellenes a parancs azért is, mert abban az alperes nem tájékoztatta arról, hogy 3 munkanapon belül írásban kérheti a minisztertől, hogy az alkalmatlanság megállapításától tekintsen el. Az alperesi beavatkozó határozata és az alperes meghallgatási jegyzőkönyve hivatkozik az Etikai Kódex 6. pontjára, amelynek értelmében az évekkel korábban megvalósított cselekmények elévültek és amelyek miatt

felelősségre vonásnak nincs helye. Az Alaptörvényben is nevesített ártatlanság vélelmére figyelemmel nem valós az a tanúra vonatkozó megállapítás sem, hogy ő bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel tartott fenn kapcsolatot. A felperes hivatkozott továbbá az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § k), q) és t) pontja szerint megvalósuló hátrányos megkülönböztetésre.

[18] Az alperes és az alperesi beavatkozó egyaránt a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte a kamarai jogtanácsosi munkadíj tekintetében. Álláspontjuk szerint a felmentésről szóló parancs, illetve az annak alapjául szolgáló határozat megalapozott és megfelelően indokolt. A kifogástalan életvitel ellenőrzéséről szóló határozatban foglaltakat a munkáltatói jogkör gyakorlója 2016. július 27-én részletesen ismertette a felperessel, aki arra a jegyzőkönyvbe foglaltak szerint nyilatkozott, így a felmentés oka előtte ismert volt. Az Ebktv.-re történő felperesi hivatkozás szintén alaptalan, mert a felperes nem volt összehasonlítható helyzetben az általa megnevezett névvel, akit végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték.

[19] Az alperes álláspontja szerint a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancs összefoglaló indokolása elegendő és megfelelő volt, abból kiderül, hogy a jogviszony megszüntetésére azért került sor, mert a felperes nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. Hangsúlyozta, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetésekor a szolgálaton kívüli magatartás körében elsősorban a felperes által elkövetett bűncselekmény került értékelésre, továbbá, hogy súlyos bűncselekmények elkövetésével meggyanúsították. Álláspontja szerint ilyen súlyos, a tűzoltói hivatással szembenő bűncselekmények elkövetése esetén a hivatásos szolgálati jogviszonyt nem lehet fenntartani.

[20] Az alperesi beavatkozó hangsúlyozta, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzéséről szóló határozata megalapozott, az abban foglalt, felperes terhére rótt tényállításokat fenntartotta. A felperes által elkövetett testi sértés és garázdaság büntette tekintetében kiemelte, hogy ezen bűncselekmény elkövetése során a felperes nem csak bántalmazta a magatehetetlen sértettet, hanem azt követően meg is fenyegette azzal, hogy megöli, továbbá azon túlmenően, hogy megtagadta tőle a segítséget, még a kihívott mentőt is elküldte. Álláspontja szerint egy ilyen magatartást elkövető személy állományban tartása alkalmas lenne arra, hogy az egész rendvédelmi szerv vonatkozásában a bizalmat megingassa. Érvelése szerint az a tény, hogy készfizető kezesként fennálló tartozását a felperes meg sem kísérelte visszafizetni, valamint, hogy bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személlyel kapcsolatot tartott fenn, továbbá, hogy jogerősen elítélték, egymástól függetlenül, önmagukban is megalapozzák a kifogásolható életvitel megállapítását. Hangsúlyozta, hogy a felperes által megnevezett névvel nincs összehasonlítható helyzetben, mivel vele szemben a kifogásolható életvitel megállapítására a Hszt. 42. § (4) b) pontja szerint került sor, míg a felperes esetében a Hszt. 42. § (4) c) pontja alapján, ez utóbbi esetben pedig nincs lehetőség a miniszteri méltányosság gyakorlására.

[21] Mind az alperes, mind az alperesi beavatkozó a keresetnek történő helytadás esetére is kérte a felperes visszahelyezésének mellőzését a Hszt. 271. § (5) bekezdése alapján, mivel a felperes magánélete során tanúsított magatartása bizalomvesztésre ad okot.

[22] A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 7.Kf.650.586/2018/6. számú végzésével a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.292/2016/38. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a 72.M.70.229/2020/82. számú ítéletével a keresetet elutasította, valamint kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 forint elsőfokú perköltséget és 78.000 forint másodfokú perköltséget, illetve az alperesi beavatkozónak szintén 200.000 forint elsőfokú perköltséget és 78.000 forint másodfokú perköltséget. Az elsőfokú bíróság a keresetről a Hszt. 42. § (4) b) és c) pontja, a 42. § (8) bekezdése, a 43. § (3) - (4) bekezdése, a 87. § (2) bekezdése, a 86. § (10) bekezdése, valamint a 293/2010. (XII.22.) Korm. rendelet 9. § (2) bekezdése, és a 31/2015. (VI.16.) BM rendelet 52. § (1) bekezdése alapján határozott.

[23] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes a keresetlevelét a Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontja szerinti 30 napos keresetindítási határidőben terjesztette elő. Rögzítette, hogy a Hszt. nem állapított meg sem szubjektív, sem objektív határidőt a kifogástalan életvitel ellenőrzésének a megindítására, az alperes e tekintetben határidőt nem mulasztott az eljárás megindításakor. Az indokolásban foglaltak szerint a felperessel szembeni kifogástalan életvitellelőrzésnek a tárgya nem etikai vétség, az Etikai Kódexnek az elévülésre vonatkozó rendelkezése nem irányadó. A 293/2010. (XII.22.) Korm. rendelet 9. § (2) bekezdése alapján az alperesi beavatkozó határozatát a felperesnek nem kellett megküldeni, ezért a felperes alaptalanul kifogásolta, hogy azt részére nem kézbesítették. Ezen túlmenően megállapítható az is, hogy az alperes a Hszt. 43. § (1) bekezdésének megfelelően az elvégzett életvitellelőrzés eredményét a 2016. július 27-én tartott meghallgatáson, az arról felvett jegyzőkönyvben foglaltak szerint ismertette. A felperes ezért tisztában volt azzal, hogy az életvitelével kapcsolatban milyen kifogások merültek fel az ellenőrzés során, így tisztában volt azzal, hogy a szolgálati viszonyát megszüntető parancs indokai konkrétan milyen tényeken alapulnak. A szolgálati viszonyt megszüntető parancs indokolása összefoglaló indokokat tartalmaz, ugyanakkor világosnak minősül. Az elsőfokú bíróság az MK 95. számú állásfoglalásra, valamint több eseti döntésre is figyelemmel volt. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy az új eljárást elrendelő, hatályon kívül helyező végzésben a másodfokú bíróság szintén akként foglalt állást, hogy a megszüntető parancs indokolása világos.

[24] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a felmentő parancs nem tartalmaz tájékoztatást a miniszterhez való fordulás lehetőségéről. Figyelembe vette a Hszt. 42. § (4) b) pontjának és a Hszt. 42. § (8) bekezdésének rendelkezéseit, valamint a Hszt. 43. § (4) bekezdésében, a Hszt. 42. § (4) c) pontjában írtakat, továbbá a Hszt. 43. § (3) bekezdésében foglaltakat is. Mindez azt jelenti, hogy a Hszt. 42. § (4) b) pontja szerinti esetben az állományilletékes parancsnok mérlegelés nélkül, kötelezően köteles megszüntetni a hivatásos állomány tagjának szolgálati jogviszonyát, addig a Hszt. 42. § (4) c) pontja szerinti esetben az állományilletékes parancsnok mérlegelésétől és ezen mérlegelésen alapuló döntéstől függ, hogy az érintett hivatásos állományú személy életvitelével kifogásoltnak minősül-e, és ebben az esetben kerül sor a szolgálati jogviszony megszüntetésére. A felperessel szemben pénzbüntetés került kiszabásra, őt a miniszterhez való fordulás joga nem illette meg, ezért őt erről tájékoztatni sem kellett. A Hszt. 42. § (4) c) pontja szerinti esetben az utólagos, méltányos mérlegelés lehetőségére azért sincs mód, mivel ez esetben a Hszt. 43. § (4) bekezdése alapján a jogszabály a szolgálati jogviszony megszüntetésére nézve a mérlegelési lehetőséget az erre vonatkozó döntés előtt biztosítja.

[25] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesnek az Ebktv. 8. § t) pontja szerinti egyenlő bánásmód követelményének a megsértésére történő hivatkozása szintén alaptalan, figyelemmel arra, hogy a felperes és név1 nem volt összehasonlítható helyzetben, az általuk elkövetett bűncselekmények eltérő jellegűek voltak, illetve a felperes felmentése nem csak az általa elkövetett bűncselekményen alapult.

[26] Az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltak szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy 2016. évben büntetlen előéletű volt. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 98. § (1) és (2) bekezdése, a 99. § a) pontja és a 100. § (1) a) pontja értelmében pénzbüntetés esetén – főszabály szerint – az elítélt mentesül a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól, az büntetlen előéletűnek tekintendő. Ugyanakkor ezen szabály nem érvényesül, amennyiben olyan törvényi rendelkezés van, amely a mentesülés érvényesülését kizárja. A bíróság álláspontja szerint a Hszt. 42. § (4) c) pontjába foglalt jogszabályi rendelkezés értelmében a felperes a kifogástalan életvitel ellenőrzése iránti eljárásban köteles volt számot adni az általa elkövetett és pénzbüntetéssel sújtott bűncselekményről, azaz a kifogástalan életvitel ellenőrzése iránti eljárásban a felperes nem minősül büntetlen előéletűnek. Ezen túlmenően a Hszt. 42. § (4) c) pontja kifejezetten előírja annak értékelését, hogy a hivatásos állomány tagja szolgálaton kívül milyen magatartást tanúsít, a felperes pedig a terhére rótt, pénzbüntetéssel sújtott bűncselekményt szolgálaton kívül követte el, így azt értékelni kell.

[27] Az elsőfokú bíróság kifejtette azon álláspontját is, hogy a Hszt. 42. § (4) c) pontja bizalomvesztésre vonatkozik, amely nem azonos a büntetlen előélettel. A bírói gyakorlatra (a Kúria Mfv.10.237/2017/5., EBH 2017 M.11), illetve az Alkotmánybíróság 3243/2014. (X.3.) határozatra figyelemmel rögzítette, hogy a bizalomvesztés sokkal szélesebb körben és más kontextusban érvényesül, mint a büntetőjogi felelősség kimondása. A Hszt. 42. § (4) c) pontja az a felmentési ok, amelynek keretében a munkáltató értékelheti a hivatásos állomány tagjának olyan kifogásolt magatartásait és mulasztásait, amelyek bizalomvesztéshez vezetnek.

[28] A felperes életvitelével kapcsolatos értékelés körében jelentősége van annak, hogy a Hszt. 13. § (1) bekezdése alapján a szolgálati jogviszony az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik. A hivatásos állomány tagjának meg kell felelnie a Hszt. 14. § (1) bekezdésben rögzített etikai alapelveknek is, valamint a Hszt. 291. § (1) bekezdésére figyelemmel a Magyar Rendvédelmi Kar tagjaként a Magyar Rendvédelmi Kar Rendvédelmi Hivatásetikai Kódexében, illetve az Etikai Eljárási Szabályzatában foglaltaknak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes életvitelére ezen elvárásoknak nem felel meg, figyelemmel arra, hogy a felperest súlyos testi sértés büntetnének kísérlete és garázdaság miatt jogerősen elítélték. A jogerős ítéletben szereplő bűncselekmények elkövetési körülményei olyanok, amelyek alapján az alperesnek alappal rendült meg a felperesbe vetett bizalma, tekintve, hogy a felperes nemcsak bántalmazta a sértettet, hanem a mentőszolgálat munkatársait és a rendőröket is tudatosan félrevezette, illetve a sértettet lelövésével is megfenyegette. Mindezek alkalmasak arra, hogy az alperesbe vetett társadalmi bizalmat megingassa, az alperestől nem várható el az ilyen magatartást tanúsító tűzoltó további alkalmazása. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy a felperes által

elkövetett bűncselekmények okszerűen közrehatnak személy szerint a felperesnek mint tűzoltónak a társadalom tagjai általi megítélésében, az általuk a felperesbe mint tűzoltóba vetett bizalomban és értékítéletében és ezáltal kihatnak a felperes által végzett munkára. Mivel a felperes személyén keresztül a társadalom tagjai a tűzoltó hivatás egészét és a tűzoltóságot mint szervezetet is megítélik, a felperes magatartása által az alperesbe vetett bizalom megrendülése révén az alperes megfelelő működését, társadalmi funkcióját is veszélyezteti. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által elkövetett bűncselekmények már önmagukban is megalapozzák a felperessel szemben a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontja szerinti kifogásolt életvitelt és azon alapuló bizalomvesztést, és ezáltal a felperes felmentését.

[29] A felperessel szemben orgazdaság miatt folyamatban volt büntetőeljárással összefüggésben az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperes a gyanúsítás ellen panasszal nem élt. Mindez pedig kihatással van a hivatásos szolgálati jogviszonyára is, annak munkajogi következményei alól nem mentesülhet. Az, hogy a felperessel szemben az orgazdaság miatti büntetőeljárás bizonyítottság hiányában megszüntetésre került, nem jelenti azt, hogy az életvitele kifogástalan, valamint azt sem, hogy az alperes által belévetett bizalom nem rendült meg, illetve, hogy az a büntetőeljárás megszüntetésével helyreállt.

[30] A felperesnek tanúl-el való kapcsolatát értékelve az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy tanúl-el szemben több büntetőeljárás indult, illetve, hogy kettejük között régóta közeli barátság áll fenn, továbbá, hogy az orgazdasággal kapcsolatos büntetőeljárás a felperessel szemben tanúl-el összefüggésben került megindításra. Megállapítható, hogy a felperes bűncselekménnyel gyanúsítható személlyel tartott fenn, illetve tart fenn kapcsolatot. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a hivatásos állomány tagjának kerülnie kell az olyan személyekkel való kapcsolatteremtést, kapcsolattartást, akik bűncselekmény elkövetői vagy azzal gyanúsíthatók. Ezen túlmenően tanúl vonatkozásában megállapítható, hogy ő a felperest bejelentés nélkül, alkalmi munkában foglalkoztatta, amelyet a felperesnek a Hszt. 109. § (2) bekezdése alapján (illetve korábban a régi Hszt. 65. § (2) bekezdése alapján) be kellett volna jelenteni, illetve azt engedélyeztetni kellett volna. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy a felperes a munkát olyan személy részére végezte, akit több esetben is bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak meg, így a felperes munkavégzése alkalmas volt arra, hogy az alperesbe vetett társadalmi bizalmat megingassa.

[31] Az elsőfokú bíróság a felperes szolgálat közbeni magatartásának értékelésével összefüggésben megállapította, hogy az alperesi beavatkozó határozata kizárólag a feddással érintett fegyelmi vétséget rögzíti konkrétan, ezért a felmentés tekintetében csak ezt lehet értékelni. A feddással érintett cselekmény önmagában – súlyára is tekintettel - nem volt alkalmas a felperessel szembeni bizalomvesztés megállapítására, ugyanakkor az alperes ezt az esetet is jogszerűen vonta a mérleges körébe a Hszt. 42. § (4) c) pontja alapján, hiszen a fegyelmissel érintett esetben a szolgálat ellátása nem volt törvényes.

[32] A felperesnek az cég1 Kft.-ben betöltött szerepe kapcsán az elsőfokú bíróság – figyelemmel arra is, hogy a felmentés indokolása utólag a perben nem egészíthető ki és nem pótolható – arra vont következtetést, hogy az alperes a felmentéskor csak azt vehette jogszerűen figyelembe, hogy a felperes a műszaki ellenőri minőségét nem jelentette be és nem engedélyeztette, megsértve ezzel a régi Hszt. 65. § (2) bekezdését, illetve a Hszt. 109. § (2) bekezdését. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy a felperes

és több munkatársa az cég1 Kft. részére lóistállók, lóbokszok építését végezte rendszeresen alkalmi munka keretében oly módon, hogy ezen céget a munkák során a felperes képviselte, illetve ő végezte a munka szervezését, így az elvégzett munkáért járó díjazás kifizetését is. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, hogy a felperesnek ezen munkavégzését be kellett volna jelentenie az alperesnél, illetve azt engedélyeztetnie kellett volna a régi Hszt. 65. § (2) bekezdése, valamint a Hszt. 109. § (2) bekezdése alapján, amely kötelezettségeinek nem tett eleget. Megállapítható továbbá az is, hogy a bejelentés és az engedély nélkül „feketén” végzett munkájával a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének sem felelt meg.

[33] Az elsőfokú bíróság a felperes bejelentési kötelezettségével összefüggésben kiemelte, hogy a felperes valamennyi írásbeli nyilatkozatában úgy nyilatkozott, hogy az alperesen kívül nem végez munkát, a tanúvallomások alapján pedig megállapítható, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának nem volt ismerete a felperes nem bejelentett munkavégzéséről.

[34] A cég3 Kft. tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kft.-ben a felperesnek 2012 februárjáig személyes közreműködési kötelezettséggel járó tagsági jogviszonya állt fenn, amelyet a felperesnek a régi Hszt. 65. § (3) b) pontja alapján az alperesnél be kellett volna jelenteni, amelyet elmulasztott. A felperes kisebbségi üzletrésztulajdonnal rendelkezett a kft.-ben, e tekintetben őt bejelentési kötelezettség nem terhelte. A cég3 Kft. 60 millió forint hitelfelvétele vonatkozásában az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperes a tartozásért készfizető kezességet vállalt, azonban azt a bank felszólítása ellenére nem fizette meg. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes olyan hitelhez vállalt készfizető kezességet, amely jövedelme és vagyona által lehetővé tett valós teljesítőképességével, továbbá a törlesztési szándékával nem volt összhangban, és ez a felperest kiszolgáltatottá tette, mivel a készfizető kezességével olyan helyzetet teremtett, amelyet nem tudott, illetve nem kívánt kezelni.

[35] Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, hogy a Hszt. 42. § (4) c) pontja szerinti, a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének kizárólag az a helyzet felel meg, amikor nincs lehetőség arra, hogy a hivatásos állomány tagját harmadik személyek oly módon befolyásolják, megszarolják, amellyel jogszabályba ütköző, törvénytelen cselekményekre tudják rávenni, illetve rábírní. A Hszt. 42. § (4) c) pontja szerinti kifogásolt életvitel megállapításához nincs szükség mindezek megvalósulásához, elegendő az is, hogy ennek bármilyen lehetősége fennálljon. A felperes esetében a lehetőség fennállt, a felperest bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen elítélték és ezen kívül más büntetőeljárásban is meggyanúsították, továbbá bejelentés, illetve engedély nélkül „feketén” dolgozott szolgálati jogviszonyán kívül, valamint olyan adóssága volt, amelyet nem tudott, illetve nem próbált kezelni.

[36] Az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével összefüggésben kifejtette, hogy a felperes az összehasonlítási csoportot helytelenül, illetve alaptalanul jelölte meg és a felperes tekintetében az alperes összes többi dolgozójához képest számos olyan körülmény merült fel, amely alapján a felperes és az alperes összes többi dolgozója nem volt összehasonlítható helyzetben. Az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy a felperes felmentésére nem a felperes családi állapotával, vagyoni helyzetével vagy

egyéb tulajdonságával kapcsolatos hátrányos megkülönböztetéssel került sor, hanem a vele szemben felhozott, a kifogásolható életvitelét alátámasztó körülmények alapján.

[37] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság arra vont következtetés, hogy a felperes életvitele a Hszt. 42. § (4) c) pontja alapján nem volt kifogástalan, ezért a hivatásos szolgálatra alkalmatlanná vált, így az alperes jogszerűen döntött, amikor a felperest felmentette.

[38] A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 3.M.92/2010/38/I. számú végzésével a felperes sérelemdíj megfizetése iránti kereseti kérelmét idézés kibocsátása nélkül elutasította. A végzés elleni fellebbezés elbírálása folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 7.Kpkf.671/387/2008/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy a sérelemdíjjal kapcsolatos keresetkiterjesztés pontosítására vonatkozik az elutasítás.

[39] A felperes a törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek történő helyt adó döntés meghozatalát kérte a másodfokú bíróságtól.

[40] A fellebbezésben foglaltak szerint vele csak kivonatossan ismertették az alperesi beavatkozó határozatában foglaltakat, továbbá a meghallgatásakor általa előadottak szintén kivonatossan kerültek a jegyzőkönyvbe, védekezését pedig az alperesi beavatkozó határozat részletes ismerete nélkül nem tudta megfelelő részletességgel előterjeszteni. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 42. § c) pontja szerinti esetben az állományilletékes parancsnok mérlegelésén múlik a kifogásolható életvitel tárgyában való döntés, azonban a mérlegelés, illetve annak szempontjai nem jelennek meg a jogviszonyát megszüntető előjárói intézkedésben. Mivel ez esetben nem kötelező a szolgálati jogviszony megszüntetése, kiemelt jelentősége van annak, hogy a parancsban világos legyen, milyen indokok támasztják alá a bizalomvesztést, illetve melyek azok a körülmények, amelyeket a szolgálati érdek mentén mérlegeltek. Álláspontja szerint a felmentés jogellenességének megállapítása körében alkalmazni kell a Magyar Rendvédelmi Kar Rendvédelmi Hivatás Etikai Kódex és Etikai Eljárási Szabályzatának VI. pontjában foglaltakat, miszerint az etikai vétséget megvalósító cselekmény elkövetésétől számított egy év elteltével nincs helye felelősségre vonásnak. Ennek ellenére az alperes olyan etikai vétségeket vett figyelembe, illetve mérlegelt a szolgálati jogviszonyának megszüntetésekor, amelyek már évekkal korábban elévültek.

[41] A felperesi álláspont szerint iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, amely szerint az elvégzett életvitellelőrzés eredményét vele ismertették, állította, hogy a beavatkozó hivatkozott határozata, illetve az annak alapját képező okiratok csak a megismételt eljárásban kerültek bemutatásra. A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi tudattartam alapján vezeti le az indokolás jogszerűségét, amelyet azonban fikció alapján állapított meg. A felperesi álláspont szerint az elsőfokú ítéletben felhívott jogesetek tényállása a jelen ügy tényállásától eltér, ugyanakkor a joggyakorlatra figyelemmel a jelen ügyben irányadó tényállás esetén nincs helye a döntéshozatali automatizmusnak. Hangsúlyozta, hogy a megszüntető parancs indoka, illetve az előjáró döntésének indokolása teljes mértékben hiányzik.

[42] A felperes fenntartotta azon álláspontját is, hogy a büntetőjog alapelvei, illetve a Btk. rendelkezései alapján egy adott személy vagy büntetlen előéletűnek minősül vagy sem. Nem helytálló ezért azon jogszabályértelmezés, miszerint az egyébként büntetlen előéletű személy a kifogástalan életvitel ellenőrzés tekintetében nem minősül büntetlen előéletűnek.

[43] Az elsőfokú ítélet indokolásával szemben kifejtette, hogy a terhelt joga megválasztani a védekezésének irányát a büntetőeljárás során. Fenntartotta, hogy nem tartja magát bűnözőnek; elkövetett egy indulati bűncselekményt, ahol a sértetti közrehatás is fennállt, ezen cselekményért megkapta a büntetését, amely pénzbüntetés volt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor olyan elvárást tulajdonított a hivatásos állomány tagjainak, amely egy szubjektív döntést objektív alapra helyez, csupán a társadalomban elfoglalt helye vagy éppen a munkája alapján. Értelmezése szerint az elsőfokú ítéletben kifejtettek alapján a bűncselekmény alapján indult eljárás vonatkozásában egy parttalan és végsőként tartó védekezés elmaradásáért is felelnie kellene. Jelentősége van továbbá annak, hogy a bűncselekmény elkövetését követően további öt évig dolgozott tűzoltóként. Kifejtette, hogy a büntetőbíróság értékelte a cselekvőségét, ezért azt nem szükséges jelen eljárásban ismételten értékelni.

[44] A felperes kifejtette, hogy a vele szemben indult további büntetőeljárás megszüntetésre került, azaz nem követett el bűncselekményt. Erre tekintettel annak nincs jelentősége, hogy terheltként mit tett vagy mit nem tett, mivel az eredmény és az eljárásban született döntés pontosan az, amit az ítélet indokolása szerint az elmulasztott eljárási cselekményeivel el kellett volna érnie. Hangsúlyozta, hogy a megszüntetett büntetőeljárás nem lehet indoka a szolgálati jogviszony megszüntetésének, illetve nem lehet indoka a kifogásolható életvitelének. A tanúval kapcsolatos felmentési indok tekintetében megjegyezte, hogy az e vonatkozásban feltárt tényállás pontatlan. Elismerte, hogy tanúval baráti kapcsolatban van, ugyanakkor az is tény, hogy vele szemben semminemű bűncselekmény elkövetése nem bizonyított, vele szemben nem folytattak olyan büntetőeljárást, amelyet ne szüntettek volna meg. Mindebből az következik, hogy tanú nem követett el bűncselekményt. Ezen túlmenően valótlán és iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy tanú őt alkalmazta, mivel részére szabadidejében csak baráti segítséget nyújtott.

[45] A felperes fenntartotta azon álláspontját is, hogy nem végzett ellenérték fejében alkalmi munkát, a szabadidőben végzett alkalmi munkát nem kellett bejelentenie és az nem adhatna alapot a szolgálati jogviszonyát megszüntető intézkedésre. A tanúvallomások alapján is megállapítható, hogy nem kellett bejelenteni az alperesnél a hétvégi, illetve szabadidőben végzett tevékenységet, illetve rögzíthető az is, hogy szinte minden tűzoltó végez szabadidejében munkát keresetkiegészítés céljából, amelyet azonban nem kellett bejelenteni és nem kellett engedélyeztetni. Hangsúlyozta, hogy a meghallgatott tanúk egyike sem jelentette be ezt a munkát, velük szemben azonban nem került sor számonkérésre, amikor kiderült, hogy ellenérték fejében lóistállókat építettek az cég1 Kft.-nek.

[46] A felperes az cég1 Kft. vonatkozásában vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy műszaki ellenőr lett volna, megjegyezte, hogy ehhez nincs is meg a szükséges végzettsége. Harmadik személyek által került műszaki ellenőrként feltüntetésre. Hangsúlyozta, hogy a lóistálló építéséért nem kapott ellenértéket, a családi cég részére végezte ezt a tevékenységet.

[47] A hiteltartozással összefüggésben kifejtette, hogy ahhoz az alperes hozzájárulása nem kell, illetve felé azt bejelenteni sem kellett, ezért fogalmilag kizárt, hogy az alperes bármely kötelékébe tartozó magánszemélyt a hiteltartozása vagy a kezességvállalása okán szankcionáljon. A kezességvállalására a céges hiteleknel szokásos gyakorlatnak megfelelően került sor, és ezáltal nem vált és nem is válhatott sem zsarolhatóvá, sem kiszolgáltatottá.

[48] A felperes fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróságnak a kiszolgáltatottságával, zsarolhatóságával, illetve befolyásolhatóságával összefüggésben tett megállapításait. Hangsúlyozta e tekintetben, hogy tűzoltóként állt szolgálati jogviszonyban és az alperesi beavatkozó eljárása alatt is tűzoltóként végezte a munkáját.

[49] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Összefoglalóan kifejtette, hogy a felperes a fellebbezésében konkrét tényekre, bizonyítékokra, megsértett alapvető jogszabályi rendelkezésekre nem hivatkozott.

[50] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében is fenntartotta, hogy a jegyzőkönyvbe foglalva ismertette a felperessel a beavatkozó határozatát, míg a határozatban szereplő állítások, az abban hivatkozott bizonyítékok a perben megismerhetővé váltak, illetve az elsőfokú ítéletben meghatározottak szerint az abban foglaltak igazolást nyertek. A felperes előtt is ismert volt többek között az, hogy a büntetőbíróság jogerősen elítélte, így nem valós az a felperesi állítás, hogy kizárólag a perben ismerte meg a felmentése alapjául szolgáló bizonyítékokat. A kifogástalan életvitelellenőrzés eredményét ismertető meghallgatáson az alperes jegyzőkönyvbe foglalta a felperes által előadott védekezést, kifogást, illetve indítványt, amellyel egyezően adta elő védekezését a per során is. Mindez igazolja, hogy a felperes számára a védekezés lehetősége megfelelően biztosított volt a jogviszony megszüntetését megelőzően. A Fővárosi Törvényszék hatályon kívül helyező végzésében foglaltakra is figyelemmel fenntartotta azon álláspontját, hogy a szolgálati viszony megszüntetéséről szóló parancs világos. Hangsúlyozta, hogy a meghallgatási jegyzőkönyvben szerepelnek a kifogástalan életvitelt lezáró döntés következtetései is, amelyet a felperes megcáfolni nem tudott és amellyel az alperes egyetértett, illetve amelyre alapítva mérlegelési jogkörében döntést hozott. Ezen túlmenően az alperes figyelemmel volt a Hszt.-ben rögzített garanciális szabályokra a jogviszony megszüntetését megelőző eljárásban. A felperes által felhívott eseti ügyben született bírósági határozatban foglalt megállapítások nem vehetők figyelembe, különös figyelemmel arra, hogy jelen perben – a felperes által hivatkozott ügyben rögzített indokolástól eltérően – az általa aláírt jegyzőkönyv szerint megfelelő tájékoztatást kapott.

[51] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben is, hogy a felperessel szembeni kifogástalan életvitelellenőrzésnek a tárgya nem etikai vétség, nem az azért való felelősség tisztázása volt, hanem annak megállapítása, hogy a felperes életvitele kifogásolható-e vagy sem. Mindebből következően az Etikai Kódex Eljárási Szabályzata, így annak elévülési szabálya sem irányadó a perbeli esetben. A kifogástalan életvitel megítélése kapcsán azonban vizsgálható az etikai szabályoknak való nem megfelelés. Mivel a felperes több évig kifogástalan életvitelellenőrzés hatálya alatt állt, így az ebben az időben felmerülő etikai vétségek – a folyamatban lévő eljárásra is figyelemmel – nem évültek el.

[52] A büntetőjogi mentesüléssel összefüggésben kifejtett felperesi álláspont kapcsán szintén egyetértett az elsőfokú bíróság ítéleteinek indokolásában foglaltakkal, miszerint a büntetőjogi mentesülés nem eredményezi automatikusan más jogviszonyok szempontjából azt, hogy az elkövetett cselekmény, illetve a kiszabott büntetés ne lenne figyelembe vehető. Ezt támasztja alá az is, hogy a büntetőjogi mentesülésen túl sem létesíthető hivatásos szolgálati jogviszony a Hszt. 41. § (1) bekezdésében meghatározott ideig olyan személlyel, akit bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen meghatározott büntetésre ítélték.

[53] Az alperes kiemelte: nem kizárólag egy a tűzoltói hivatással szemben álló súlyos cselekmény büntetőjogi értékelése képezi a felperes esetében a nem kifogástalan életvitel tárgyát, hanem az életvitelvizsgálat során feltárt tények, körülmények együttesen. Megítélése szerint a felperes által megvalósított tényálláshoz képest kisebb súlyú bűncselekmények is elegendőek lettek volna a kifogásolható életvitel megállapításához, továbbá munkajogi szempontból nagyobb jelentősége van annak, hogy a felperes által elkövetett cselekmény a rendvédelmi szervekbe vetett közbizalmat miként befolyásolja, mint annak, hogy a bíróság milyen szankciót alkalmaz az elkövetővel szemben. A felperes által elkövetett bűncselekmény önmagában is elegendő lett volna, hogy a jogviszonyát akár méltatlanságra hivatkozva az alperes a Hszt. 86. § (2) d) pontja alapján megszüntesse, illetve azt a kifogástalan életvitelvizsgálat kapcsán is hangsúlyosan értékelte.

[54] A fellebbezésben foglaltakkal szemben az alperes megjegyezte, nincs jelentősége annak, hogy a felperes barátjával szemben több büntetőeljárást is megszüntettek, hiszen a Hszt. 42. § (4) c) pontja szerint a bűncselekmények elkövetésével gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolat alapján önmagában megállapítható a kifogásolható életvitel. Ezen túlmenően a felperes baráti kapcsolatát a közös cselekményből eredő gyanúsított kihallgatást követően sem szüntette meg, továbbá tanúl részére több alkalommal pénzben is kifejezhető értékű munkát teljesített, amely azonban a jogszerű foglalkoztatás feltételeinek nem felelt meg.

[55] Az alperes fenntartotta azon álláspontját, hogy a szolgálati időn kívül, ellenérték fejében végzett tevékenységét a felperesnek a Hszt. 109. § (2) bekezdése alapján előzetesen engedélyeztetni kellett volna, illetve a felperes arról is tudomással bírt, hogy kollégáit is jogszerűen kellett volna foglalkoztatnia. A felperes által foglalkoztatott alkalmazottak nem is tudták volna engedélyeztetni a szabadidős munkavégzésüket, mivel a felperes a jogszerű foglalkoztatás feltételeit nem biztosította, velük szerződést sem a felperes, sem a felperes által képviselt cég nem kötött. A családi cég javára végzett tevékenység vonatkozásában kiemelte, hogy a felperes a gazdasági társaságnak nem volt tagja, ezért személyes közreműködési kötelezettség nem terhelte, ugyanakkor a szolgálaton kívüli munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt a Hszt. 109. § (2) bekezdése alapján engedélyeztetni kellett volna. Az alperesi álláspont szerint a felperes több cég esetén is ténylegesen, illetve jogilag is úgy tűnt fel a kívüljárás előtt, hogy olyan cégekkel áll kapcsolatban, illetve olyan cégeket képvisel, amelyek nem fizetnek partnereiknek, és adott esetben a fizetésképtelenséget választják.

[56] Az alperes fenntartotta azon álláspontját is, hogy a felperes az általa elkövetett és az elsőfokú ítélet indokolásában rögzített cselekményekkel kiszolgáltatót, befolyásolható és zsarolható helyzetbe került.

[57] Az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta és abból helyes jogi következtetést vont le.

[58] Az alperesi beavatkozó a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel állította, hogy határozatát részletesen ismertették a felperessel, arra nyilatkozott is a meghallgatása során, az arról felvett jegyzőkönyvben foglaltak szerint. Ezt megelőzően az életvitelellenőrzés során a Alperesi beavatkozól munkatársai is meghallgatták a felperest. Mindezekre tekintettel a felperes előtt ismert volt, hogy vele szemben kifogástalan életvitelellenőrzés folyik, abban milyen körülményeket vizsgálnak, illetve annak eredményét is megismerte. Mivel a perben az életvitelellenőrzés teljes iratanyaga rendelkezésére állt, nem hivatkozhat arra a felperes, hogy védekezését nem tudta megfelelő részletességgel előterjeszteni. Hangsúlyozta, hogy a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancs indokolása tartalmazza azt a három okot (a Alperesi beavatkozól határozata, a felperes meghallgatása és a szolgálati érdek), amely alapján az alperes a döntését meghozta. Ezen túlmenően az indokolási kötelezettség körében álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék hatályon kívül helyező végzésében foglaltak szerint már jogerős döntés született. Az Etikai Kódexre történő felperesi érveléssel összefüggésben hivatkozott a Kúria 11/2017. Munkaügyi Elvi Határozatában foglaltakra. Az Etikai Kódexre kizárólag, mint a hivatásos személy számára alapul vehető erkölcsi normákat tartalmazó dokumentumra hivatkoztak, amely alapján az életvitel összehasonlítható azzal, hogy mi az elvárható minimum egy hivatásos személytől.

[59] Az elsőfokú ítélet helyesen tartalmazza a Kúria által is lefektetett azon elveket, miszerint amennyiben a hivatásos állományú személynek, ha vele szemben bűnösség megállapításáról születik döntés és ha ezzel nem ért egyet, akkor az ellen igénybe kell vennie minden rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget. Amennyiben ezt nem meríti ki, akkor ennek munkaügyi következményeit is viselnie kell.

[60] Az alperesi beavatkozó a büntetőügyben hozott határozat tekintetében kifejtette, hogy nem a 2011-es elkövetést kell figyelembe venni, mert a bűncselekménnyel kapcsolatban a jogerős ítélet tartalmazta a történeti tényállást, amelyet a kifogástalan vagy a kifogásolható életvitel megállapítása során figyelembe kellett venni. Hangsúlyozta, hogy a jogerős ítélet előtt nem is lehetett folytatni az életvitel ellenőrzését.

[61] Az alperesi beavatkozó hivatkozott arra, tényként került megállapításra az ellenőrzés során, hogy a felperes bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személlyel tartott fenn üzleti és baráti kapcsolatot, amely sértette a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátásának követelményét. A felperes ezzel összefüggésben sosem tagadta tanúlsal való kapcsolatát, kizárólag abban nem voltak egyezők a nyilatkozatok, hogy a felperes tanúlnak nyújtott segítségért kapott-e, és ha igen, mekkora összeget ellentételezésként.

[62] Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint a megismételt eljárásban részletes bizonyítás folyt a felpereshez kapcsolódó munkavégzés tárgyában, ezen kérdéskör pedig a felperes anyagi, jövedelmi viszonyai tekintetében került értékelésre a kifogástalan életvitelellenőrzés során. Bizonyításra került, hogy a felperes tevékenysége meghaladta a

családtagok által nyújtható segítséget és a kívülálló személyek – más cégek, illetve az alperesi munkatársak – előtt úgy tüntette fel magát, mint akinek képviseleti joga, eljárási lehetősége van az cég1 Kft. vonatkozásában. Ugyancsak az anyagi, jövedelmi viszonyok között értékelték a cég3 Kft. által felvett hitel vonatkozásában a felperes kezesi minőségét, illetve a hitel visszafizetésének elmaradásával kapcsolatos felperesi magatartást. Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint az a felperesi érvelés, miszerint ezek nem az ő tartozásai, nem felelnek meg a hivatásos személytől elvárható etikus magatartásnak, hiszen a felperes készfizető kezes volt, a bank részére is felszólítást küldött.

[63] Az alperesi beavatkozó egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, miszerint nem a konkrét zsarolásnak, befolyásolásnak kell megtörténnie, hanem egy hivatásos személy nem folytathat olyan életvitelt, amely mindezek lehetőségét megteremti.

[64] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[65] A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 243. § (1) bekezdése szerint a felperes fellebbezését tárgyaláson bírálta el és megállapította, hogy az rPp. 251. § (1) bekezdésében, valamint a 252. § (2) bekezdésében írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 7.Kf.650.586/2018/6. számú hatályon kívül helyező végzésében foglaltaknak megfelelően a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok okszerű értékelésével az rPp. 206. § (1) bekezdése alapján a tényállást helyesen állapította meg, továbbá az irányadó anyagi jogi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott és jogszerű döntést hozott. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi következtetéseivel érdemben egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[66] A másodfokú bíróság a fellebbezés tartalma alapján kifejezetten azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a felperes felmentéséről rendelkező alperesi parancsban meghatározott indokolás körén túlterjeszkedett-e a bizonyítási eljárás, illetőleg a tényállás megállapítása során. Ezzel összefüggésben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a felmentés időpontjáig terjedő időszakra vonatkozóan folytatta le a bizonyítási eljárást, és az okirati bizonyítékok, továbbá tanúvallomások alapján kizárólag a felmentés indokolásában, illetőleg az abban hivatkozott beavatkozói határozatban, valamint a Hszt. 43. § (3) bekezdése szerinti, a parancs indokolásában szintén feltüntetett meghallgatási jegyzőkönyvben rögzített tények vonatkozásában állapította meg a tényállást. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság a felmentés indokolásán nem terjeszkedett túl és így nem helytálló az a felperesi érvelés, miszerint a szolgálati jogviszony megszüntetésének indokait kívánta az elsőfokú bíróság pótolni az ítéletében.

[67] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben is, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzése során az alperesi beavatkozó, valamint az alperes eljárása a jogszabályoknak megfelelő volt. Kiemeli a másodfokú bíróság e tekintetben, hogy a felperes fellebbezésében sem jelölte meg, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzésre vonatkozó jogszabályi rendelkezések közül az alperes, illetve a beavatkozó mely konkrét jogszabályi rendelkezéseket sértette meg eljárása során.

[68] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a felperes szolgálati jogviszonyát az alperes felmentéssel a Hszt. 86. § (2) b) pontja alapján szüntette meg, amely szerint a hivatásos állomány tagjának a szolgálati jogviszonyát felmentéssel meg kell szüntetni, ha a hivatásos szolgálatra alkalmatlanná vált, mert nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. A felmentés indokolásából kitűnően az alperes a felperes nem kifogástalan életvitelét a Hszt. 42. § (4) c) pontja alapján állapította meg. Ezen jogszabályi rendelkezés értelmében az életvitel nem kifogástalan, ha a hivatásos állomány tagja nem felel meg – különös tekintettel a szolgálati kívüli magatartására, családi és lakókörnyezeti kapcsolataira, anyagi, jövedelmi viszonyai megváltozására, valamint a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolatára – a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének. Az ellenőrzéssel összefüggésben a Hszt. 43. § (4) bekezdése rögzíti, hogy az állományilletékes parancsnok az elvégzett vizsgálat megállapításai, a (3) bekezdés szerinti meghallgatás alapján és a rendvédelmi szerv szolgálati érdekeit is figyelembe véve dönt arról, hogy a hivatásos állomány tagjának életvitele a 42. § (4) c) pontja alapján kifogásolható-e.

[69] A felmentés indokolásának világosságára, valóságára és okszerűségére vonatkozó előírásokat rögzítő Hszt. 86. § (4) bekezdésére és az MK. 95. számú állásfoglalásban foglaltakra is figyelemmel a felmentés indokolásában hivatkozott szolgálati érdek a felmentés indokának okszerűsége körében vizsgálendő, és ez az az értékelési szempont, amelyre tekintettel a kifogástalan életvitel ellenőrzését eredményét rögzítő beavatkozó határozatban megállapított tények, körülmények figyelembevételével az mérlegelhető, hogy alperes számára miért nem volt fenntartható a felperes hivatásos szolgálati jogviszonya.

[70] Az elsőfokú bíróság a felmentés indokolásának valósága és okszerűsége körében az rPp. 206. § (1) bekezdése szerint okszerűen értékelte a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat, így ennek körében a felperes büntetőjogi felelősségét megállapító, illetve a vele szemben kiszabott pénzbüntetésről rendelkező jogerős ítéletet is. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes kizárólag a felperes által korábban szolgálaton kívül elkövetett cselekménynek a büntetőeljárás keretében történő elbírálását követően – azaz a jogerős büntető ítélet meghozatala után – kerülhetett abba a helyzetbe, hogy azt a kifogástalan életvitel ellenőrzése körében értékelje. Ebből következően nem lehet a kifogástalan életvitel ellenőrzése körében a felperes javára értékelni azt a körülményt, hogy a büntetőeljárásra tekintettel a kifogástalan életvitel ellenőrzése iránti eljárás elhúzódott, illetőleg, hogy az eljárás megindításától számított négyéves időtartam alatt a felperes jogviszonya továbbra is fennállt, amely során továbbra is tűzoltóként dolgozott. Helyesen foglalt állást ezért az elsőfokú bíróság egyrészt a tekintetben, hogy a felperes által hivatkozott, az etikai vétségek elbírálására vonatkozó elévülési szabály nem alkalmazható a kifogástalan életvitel ellenőrzése során, másrészt a vonatkozásban, hogy a felmentés jogszerűségét nem érinti az a körülmény, hogy a felperes a pénzbüntetés kiszabásáról rendelkező másodfokú jogerős ítélet meghozatalával a Btk. szerint mentesült a büntetett előélethez fűződő hátrányos következmények alól.

[71] A megismételt elsőfokú eljárásban az alperes eleget tett a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek a tekintetben is, hogy bizonyította, a felperes a Hszt. 42. § (4) c) pontja szerinti kapcsolatot tartott fenn bűncselekménnyel gyanúsítható személlyel. Emellett a tanúvallomások, illetve az okirati bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra is, hogy a felperesnek volt munkavégzéssel járó, illetve bejelentési kötelezettséggel járó jogviszonya a hivatásos szolgálati jogviszonyának fennállása alatt, ugyanakkor ezzel szemben a felperes többször olyan tartalmú nyilatkozatot tett az alperes

előtt, hogy nincs bejelentési kötelezettséggel érintett jogviszonya. Erre tekintettel megállapítható, hogy a felperes a szolgálati jogviszonyának fennállása alatt a Hszt. 109. § (2) bekezdését is megsértette.

[72] A fentiekben túlmenően a felperes esetében bizonyítást nyert, hogy a felperes készfizető kezesként – mivel a hitelfelvevő cég³ Kft. a hitelszerződés szerinti fizetési kötelezettségének nem tett eleget – a cég tartozásáért helytállni volt köteles, amelynek nem tett eleget. Ennek tényét nem érinti a fellebbezésben felhozott azon körülmény sem, hogy az alperesnek a hitelfelvételt, kezességvállalást bejelenteni nem kell. E körben jelentősége kizárólag annak van, hogy a kifogástalan életvitelellenőrzés tárgya volt a tartozás fennállása, amellyel összefüggésben az alperesi beavatkozó az eljárást befejező határozatában megállapításokat is tett. Az ezzel összefüggésben álló megállapításokat pedig az alperes a felmentésben a Hszt. 43. § (4) c) pontjában foglaltaknak megfelelően, a felperes megváltozott anyagi viszonyai között értékelhette.

[73] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra, hogy az alperesi beavatkozó határozatában részletesen rögzített és a felperes felmentésében hivatkozott felperesi magatartásokat az alperes bizonyította, továbbá helyesen foglalt állást a tekintetben is, hogy az alperes mindezek együttes értékelésével megalapozottan vont következtetést arra, hogy a felperes életvitele nem kifogástalan a Hszt. 42. § (4) c) pontja értelmében, amelyből következően a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát az alperes a Hszt. 86. § (2) b) pontja szerint jogszerűen szüntette meg. A másodfokú bíróság utal arra is, hogy a felperesnek mint hivatásos állományban állónak a Hszt. 14. § (1) bekezdésében rögzített hivatás etikai alapelvekre figyelemmel szigorúbb normáknak, elvárásoknak kellett megfelelnie, amelyeket azonban a felmentés indokolásában hivatkozott magatartásaival súlyosan megsértett.

[74] A fentiekben túlmenően az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben is, hogy az alperes a felperes felmentésekor nem sértette meg az Ebktv. rendelkezéseit az egyenlő bánásmód követelményével összefüggésben. Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal egyetértve, mindazokat nem megismételve, a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Hszt. 42. § (4) b) és c) pontja a nem kifogástalan életvitel megállapítása körében eltérő feltételeket állapít meg. Mivel a felperes vonatkozásában a kifogástalan életvitel a Hszt. 42. § (4) c) pontja alapján került megállapításra, míg a felperes által megnevezett hivatásos állományú személy esetében a Hszt. 42. § (4) b) pontja került alkalmazásra a vele szemben jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetés miatt, a hivatásos szolgálati jogviszonyuk megszüntetése során nem voltak összehasonlítható helyzetben, amelyre tekintettel az Ebktv. 8. §-a szerinti hátrányos megkülönböztetés sem állapítható meg. Ezen túlmenően ugyancsak nem teszi jogellenessé a felperes felmentéséről rendelkező parancsot az sem, hogy az alperes nem hozott munkáltatói intézkedést azon szolgálati jogviszonyban állókkal szemben, akik szabadidejükben bejelentés és alperesi engedély nélkül a felperes irányítása alatt az cég¹ Kft. részére végeztek munkát. A felperes és munkatársai nem voltak összehasonlítható helyzetben, mivel a felperes terhére értékelt, a Hszt. 42. § (4) c) pontja szerinti további szolgáltatón kívüli magatartások – a bűncselekmény elkövetése, bűncselekménnyel gyanúsított személlyel való kapcsolattartás – a felperes által megnevezett hivatásos állományúak tekintetében nem merült fel.

[75] Mivel a fentiekben részletezettek szerint a másodfokú eljárásban nem volt helye az elsőfokú döntés felülmérlegelésének, a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – a 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával – az elsőfokú ítéletet, helyes indokai alapján helybenhagyta.

[76] A fellebbezési eljárással összefüggésben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján az rPp. 24. § (2) b) pontja szerint a felperes egyévi távolléti díjának (12x260.888 forint) alapulvételével 254.452 forint feljegyzett fellebbezési illeték merült fel, amely az eredménytelenül fellebbező felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán az rPp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

[77] A másodfokú bíróság az rPp. 78. § (1) bekezdésének alkalmazásával – figyelemmel az rPp. 86. § (3) bekezdésére is – kötelezte a fellebbezési eljárásban pervesztes felperest az alperes és az alperesi beavatkozó jogi képviselővel összefüggésben felmerült jogtanácsosi munkadíjának megfizetésére, amelyet az alperes és az alperesi beavatkozó tekintetében is a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4. § (1) a) pontja alapján 78.000 – 78.000 forintban állapított meg.

[78] Az ítélet ellen a rPp. 233. §-a, valamint a 233/A. §-a szerint nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2022. szeptember 13.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Barna Sára sk.

Dr. Mózsai Gábor

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró